

Det andet punkt i lovforslaget er oprettelse af bruger- og pårørenderåd i plejehjem og lignende boliger, og der har man så nærmere i bemærkningerne beskrevet, hvordan det kunne tænkes udført. Men CD mener, at kommunalbestyrelsens rolle er alt for dominerende, samt at rådets kompetence er af en art, der kendes fra skolebestyrelser fra for flere år tilbage. Det vil sige, at de rent faktisk ikke skal beslutte meget andet, end om man skal have kage eller wienerbrød om søndagen.

Vi synes, det er så meget mere betænkeligt, som det tredje punkt i lovforslaget giver kommunalbestyrelsen en tilsynsforpligtelse. Da det drejer sig om det lægefaglige tilsyn, synes CD, at det kunne udføres af en praktiserende læge, der var særlig interesseret, eller det kunne være en kommunelæge, som jo også eksisterer, eller en embedslæge for den sags skyld. Nu kunne jeg høre, og det har jeg vist i øvrigt også læst, at de praktiserende læger fraskriver sig det, jeg ved ikke, om det ikke er et spørgsmål om økonomi og overenskomst på området.

Men det, CD gerne vil, er at have en egentlig bestyrelse på det enkelte plejehjem. En bestyrelse, der består af repræsentanter for brugere, pårørende, personale, ældreråd og kommunalbestyrelsen – og det må meget gerne være et medlem fra socialudvalget – og den skal have kompetencen vedrørende driften af plejehjemmet. Personaleforhold skal høre under kommunalbestyrelsen ligesom i øvrigt i en privat institution.

Til plejehjemmet skal knyttes en geriatrisk konsulent, der med sin viden vil kunne være til rådighed, dels som supervisor over for personale og bestyrelsen og dels i enkeltsager vedrørende beboerne.

Bestyrelsen skal kunne komme og gå uanmeldt samt tale med de beboere, der måtte ønske det. Bestyrelsen udarbejder så en årlig redøgørelse til brug for kommunalbestyrelsen.

CD er enig med regeringen i, at der skal ske noget på det her område, men vi er da ikke enige i det, der er foreslået. Derimod vil CD fremsætte ændringsforslag, som jeg har skitseret nu.

Anders Samuelsen (RV):

Vi har jo alle sammen taget afstand fra de eksempler på omsorgssvigt, som har været fremme i pressen, så det er sådan set ikke det, debatten går på i dag.

Vi har også alle sammen efterlyst, at der er nogen, der har grebet ind, at der er blevet taget hånd om de dårlige eksempler, som vi har set.

Problemet er egentlig i bund og grund, hvordan man konkret sikrer sig mod omsorgssvigt, når vi skal skrive det ind i lovgivningen. Det er uhyre vanskeligt, for vi står i et dilemma, der hedder, at hvis vi skriver specifikt én bestemt løsningsmodel ind og kaster den ud i hovedet på alle, så gør vi jo egentlig også det, at vi udelukker os selv fra – potentielt set i hvert fald – at blive inspireret af nye og bedre løsningsmodeller.

Faren ligger i bund og grund mellem den politiske korrekthed, eller hvad vi nu skal kalde det, og at man stirrer sig blind på, at der er én bestemt måde at løse problemet på, fordi man har set, at det fungerer godt ét sted. Og så står man i en situation, hvor man faktisk har udelukket sig selv fra at blive inspireret til endnu bedre løsningsmodeller.

Det her er så et konkret forslag til, hvordan man kan løse det, og jeg synes, der er nogle meget fine og udmærkede toner i det forslag, som har nogle konkrete nye elementer i tilbudet til de ældre.

Det er blevet nævnt før, at alle skal have en personlig plejeplan allerede ved indflytningen, at der sker en udvidelse af demokratidelen på de enkelte hjem, og at der sker en øgning af det sundhedsmæssige tilsyn.

Hvorvidt vi har fundet den hundrede procent rigtige model må vi prøve at se nærmere på i debatten – også i udvalget. Der skal blot være løftet en enkelt advarende pegefinger, hvis man kan sige det på den måde: Vi bør hele tiden være opmærksomme på, at vi ikke bilder os selv ind, at vi kan finde den eneste ene rigtige løsning at gøre det på.

Fru Yvonne Herløv Andersen pegede på en model, som også lyder meget udmærket, altså den med at lægge så stort et ansvar som muligt ud på institutionen osv., osv. Det kan også fungere nogle steder, men heller ikke i den situation kan der være nogen helt sikker gardering mod, at der også dér kunne komme dårlige eksempler, og hvad gør vi så i den situation? Det er det, den fortsatte og vel i bund og grund endelige debat skal give et svar på, og der må vi så se, hvor tæt vi kan komme på det.

Foreløbig siger jeg i hvert fald, at vi fra Det Radikale Venstres side godt kan bakke op om det forslag, der ligger her, men lad os fortsætte debatten.